

Sygn. akt V KK 470/21

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **D. K.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 20 października 2021 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 21 maja 2021 r., sygn. akt VII Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w N.

z dnia 18 grudnia 2020 r., sygn. akt II K (...),

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O., wyrokiem z dnia 21 maja 2021 r., sygn. akt VII Ka (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w N. z dnia 18 grudnia 2020 r., sygn. akt II K (...), mocą którego D. K. został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Kasację od prawomocnego wyroku wniósł obrońca skazanego. Podniósł w niej następujące zarzuty:

1. obrazy przepisów postępowania, a to:

- art. 4 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i oparcie stanu faktycznego sprawy wyłącznie na okolicznościach i dowodach obciążających oskarżonego przy jednoczesnym pominięciu dowodów przemawiających na jego korzyść;

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów i nieuwzględnienie w należyтым stopniu wszystkich okoliczności wpływających na stopień winy, a w szczególności pominięcie tego, że oskarżony przyznał się do winy i wyraził skruchę, dodatkowo pojednał się z pokrzywdzoną, pokrzywdzona nie żywi do oskarżonego urazy, a także odstąpiła od zasądzenia na jej rzecz nawiązki;

- art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez oparcie wyroku skazującego jedynie na części zgromadzonego materiału dowodowego, a nie wszystkich dowodach, ocenianych całościowo i przeprowadzonych na rozprawie;

2) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, a to:

- dowolne przyjęcie, że oskarżony zamiarem swoim obejmował przestępczy charakter swojego czynu, podczas gdy brak jest bezpośrednich dowodów oraz okoliczności faktycznych wskazujących na dążenie do takiego zamiaru;

- przyjęcie, że obecność $\Delta 9$ -tetrahydrokannabinol ($\Delta 9$ -THC) w stężeniu 3,5 ng/ml, pozwalało na zaburzenie percepcji oraz miało wpływ na jazdę oskarżonego, podczas gdy prawidłowo przyjęte ustalenia wskazywałyby na bardzo niskie stężenie czynnego związku THC we krwi, a oznaczenie we krwi badanego powyższych substancji świadczyć może jedynie o ich zażyciu, lecz nic nie mówi o oddziaływaniu na organizm oskarżonego, natomiast stanem pod wpływem środka odurzającego jest taki stan, który wywołuje – w zakresie oddziaływania na ośrodkowy układ nerwowy, zwłaszcza zakłócenia czynności psychomotorycznych – takie same skutki, jak spożycie alkoholu powodujące stan nietrzeźwości;

- przyjęcie przez Sąd, że oskarżony był pod wpływem środków odurzających - $\Delta 9$ -tetrahydrokannabinol ($\Delta 9$ -THC) w stężeniu 3,5 ng/ml krwi oraz 11-nor-9-karboksy- $\Delta 9$ -THC(THCCOOH) w stężeniu 68,1 ng/ml krwi, podczas gdy prawidłowo poczynione ustalenia pozwalają na wyciągnięcie wniosków, że $\Delta 9$ -tetrahydrokannabinol ($\Delta 9$ -THC) metabolizuje się do 11-nor-9-karboksy- $\Delta 9$ -THC(THCCOOH), a zatem 11-nor-9-karboksy- $\Delta 9$ -THC(THCCOOH) jest jego

nieaktywnym metabolitem, nie jest więc środkiem odurzającym, ani substancją psychoaktywną, a z pewnością nie jest środkiem odurzającym, który można zażyć, niniejsze nie może stanowić więc o odpowiedzialności karnej w tym zakresie;

- przyjęcie przez Sąd, że obecność 11-nor-9-karboksy- Δ 9-THC(THCCOOH) w stężeniu 68,1 ng/ml miała wpływ na zachowanie sprawcy, a w konsekwencji na zdarzenie, podczas gdy Δ 9-tetrahydrokannabinol (Δ 9-THC) metabolizuje do 11-nor-9-karboksy- Δ 9-THC(THCCOOH), które nie jest psychoaktywne, 11-nor-9-karboksy- Δ 9-THC(THCCOOH) nie jest środkiem odurzającym, który można zażyć, a powstaje w wyniku metabolizacji Δ 9-tetrahydrokannabinol (Δ 9-THC) do kwasu 11-nor-9-karboksy- Δ 9-THC(THCCOOH), co nie mogło mieć wpływu na zachowanie sprawcy, a w konsekwencji na zdarzenie, gdyż nie jest to substancja psychoaktywna, ani środek odurzający;

3) rażącej niewspółmierności kary, środka karnego, świadczenia pieniężnego, a to:

- wymierzenia oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności, podczas gdy jest ona niewspółmierna w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa, jakiego dokonał oskarżony oraz stoi w sprzeczności w stosunku do relacji i celów, jakie kara powinna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania;

- wymierzenia oskarżonemu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, podczas gdy orzeczenie środka karnego w niniejszym wymiarze nie spełnia swej funkcji, natomiast jest nad wyraz dotkliwe zarówno dla oskarżonego, jak i jego rodziny, biorąc pod uwagę, że oskarżony na co dzień pracuje i musi dojechać do pracy, a ponadto pomaga w codziennym życiu swojej rodzinie, w szczególności babci;

- orzeczenia wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu P. w wysokości 7.000 zł, podczas gdy świadczenie pieniężne wymierzone w takiej wysokości powoduje dla oskarżonego oraz jego rodziny rażący uszczerbek dla niezbędnego utrzymania.

W konkluzji skarżący wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;

- zmianę zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego poprzez złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności do roku;

- zmianę zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego poprzez złagodzenie wymierzonego oskarżonemu środka karnego do roku;

- zmianę zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego poprzez złagodzenie wymierzonego oskarżonemu świadczenia pieniężnego do kwoty 2.000 zł.

W odpowiedzi na tę kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, na granicy dopuszczalności.

Przypomnieć na wstępie wypada, że podnoszone w kasacji zarzuty powinny wskazywać na uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub inne, ale przy tym rażące, naruszenie prawa, do jakiego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu drugiej instancji.

Gdy chodzi o zarzuty dotyczące obrazy przepisów postępowania (pkt 1), to stwierdzić trzeba, że skierowane są one w istocie względem orzeczenia Sądu *meriti*. W sprawie niniejszej jednak to nie Sąd odwoławczy, od którego orzeczenia przysługuje kasacja, oceniał dowody i dokonywał ustaleń faktycznych, lecz Sąd Rejonowy. Sąd odwoławczy kontrolował jedynie w tej materii wyrok Sądu pierwszej instancji. Nie mógł więc naruszyć wskazanych przepisów w sposób opisany w zarzutach. Skarżący nie zarzuca przy tym naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. lub art. 457 § 3 k.p.k., a dotyczących kontroli instancyjnej. Zwrócić jeszcze należy uwagę i na to, że uzasadnienie tych zarzutów sprowadza się do przywołania treści samych zarzutów. Tym samym uzasadnienie kasacji w omawianym zakresie w ogóle nie wypełnia funkcji zakładanych dla tego elementu skargi. Wszystkie te względy przemawiają za uznaniem tych zarzutów za oczywiście bezzasadne.

Natomiast zarzuty z pkt 2 przedmiotowej skargi są wręcz niedopuszczalne. Jak już wspomniano na wstępie, kasacja może być wniesiona jedynie z powodu

naruszenia prawa (*arg. ex. art. 523 § 1* zdanie pierwsze k.p.k.). Nie jest więc dopuszczalne podnoszenie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Niedopuszczalne są również zarzuty z pkt 3 kasacji. Znowu odwołać się trzeba do treści art. 523 § 1 k.p.k., tym razem zdania drugiego tego przepisu, zgodnie z którym kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary, tak jak to uczynił w sprawie niniejszej obrońca.

W efekcie – z uwagi na ograniczenia kasacji - nie było dopuszczalne odnoszenie się do zarzutów z pkt 2 i 3 kasacji. Już tylko na marginesie w odniesieniu do wniosków kasacji podnieść trzeba, że Sąd Najwyższy w ogóle nie ma kompetencji do zmiany wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze i innych skutkach skazania (*arg. ex. art. 537 k.p.k.*).

Mając to wszystko na uwadze orzeczono, jak w postanowieniu.